

Declaració de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics davant la situació juridicopolítica creada per la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2010 i els efectes de les sentències dictades per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal de Justícia de Catalunya, del 23 de maig de 2012, sobre l'ordenança d'ús de la llengua catalana de l'Ajuntament de Barcelona i sobre el sistema lingüístic a l'ensenyament, i la darrera sentència del Tribunal Suprem, del 12 de juny de 2012, que anul·la diversos articles del decret del segon cicle d'ensenyament infantil

Volem manifestar la més gran repulsa i la nostra denúncia a la situació jurídica i política en què es troba Catalunya, especialment pel menyspreu de la llengua catalana com a llengua oficial i pròpia del nostre país. Tot i que el Parlament de Catalunya l'ha proclamada i legislada, és ignorada i combatuda constantment per les institucions polítiques i pels tribunals de l'Estat.

Amb la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006, es va produir un trencament gravíssim dels principis més elementals de la divisió de poders —i, per tant, el respecte institucional—, de la sobirania de la voluntat popular expressada en referèndum vinculant i de les facultats dels òrgans legislatius.

Des de la transició i el restabliment del Parlament s'ha anat bastint un sistema jurídic de la llengua catalana basat en la doble oficialitat, la condició del català com a llengua pròpia del país i, per tant, d'ús preferent i normal de les institucions catalanes, de la mateixa manera que l'Estat té per llengua preferent d'ús la llengua espanyola. En l'ensenyament, l'aplicació de la immersió lingüística en català inclou una presència suficient de la llengua espanyola per assolir una formació suficient dels alumnes en les dues llengües oficials. Aquests principis van ser desballestats il·legítimament pel Tribunal Constitucional en una resolució que va representar un veritable trencament institucional. Es va escometre un fort atac a l'ordenament jurídic del català basat en la integració i en la convivència cívica, contrària als sistemes segregacionistes i d'exclusió del dret dels nouvinguts d'altres països a rebre l'ensenyament en català, a què condueix la doctrina constitucional i, en especial, les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) i la sentència recent del Tribunal Suprem.

Catalunya s'ha vist immersa des de llavors en una situació constant d'excepcionalitat en què les lleis i els reglaments aprovats democràticament són ignorats o bé anul·lats a la conveniència dels tribunals, en funció de l'aplicació de principis jurídics i polítics alienes, a la realitat social i a la voluntat popular del país, tal com es pot veure en aquestes sentències. No correspon als tribunals decidir quina política lingüística s'ha d'aplicar a Catalunya ni disminuir la condició d'oficial de la

llengua catalana despullant-la dels drets i deures; això es produeix envers la ciutadania, com és el deure de coneixement, que sí que defensen per a la llengua espanyola.

Ens trobem davant una situació d'excepció política i judicial permanent, perquè no es respecta el principi de legalitat de les normes del Parlament i les institucions catalanes. La situació comporta un afebliment de la qualitat democràtica a Catalunya, ja que se li neguen els drets que com a poble li reconeix el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics de les Nacions Unides, signat per l'Estat espanyol.

Tot Estat de dret i tot sistema jurídic necessita unes institucions judicials arrelades al país que interpretin les lleis en funció de les lleis pròpies i la realitat política i social d'aquest país. Per això, l'Estatut va preveure un tribunal superior que seria el màxim òrgan decisor en l'àmbit civil i administratiu. Si bé en l'àmbit civil s'ha complert la previsió, no s'ha fet en l'administratiu, on intervenen el Tribunal Suprem i la mateixa Secció Cinquena de la Sala Contenciosa del TSJC, fet que demostra una voluntat d'intervenir políticament a Catalunya, la qual cosa no els pertoca.

Una prova del desconeixement de la situació de la llengua catalana per part del TSJC és el fet que les resolucions es fonamenten en la consideració que la llengua ha assolit una situació de normalitat, la qual cosa no és certa i, per això, les sentències referents a l'escola poden crear un dany irreparable al sistema d'immersió que garanteix una integració dels infants i joves del sistema escolar i el coneixement de les dues llengües oficials.

Les sentències contenen conceptes usats erròniament com el de *bilingüisme* i *cooficialitat*, quan el definidor del sistema és el concepte de *doble oficialitat*. També diuen que l'Estat no ha regulat pràcticament l'ús de la llengua espanyola, cosa totalment incerta, quan hi ha centenars de lleis i reglaments que imposen la utilització de la llengua espanyola i que obvien totalment l'ús de les altres llengües oficials. El president del Parlament Europeu va manifestar recentment, que si el català no assoleix els nivells d'oficialitat en les institucions europees és perquè l'Estat espanyol ho impedeix.

No és admissible que Catalunya visqui en una situació de constant excepcionalitat democràtica per la manca d'un sistema judicial arrelades al país, els drets col·lectius i les llibertats dels ciutadans. S'ha de posar fi a aquesta situació de manca de llibertat i de respecte a la voluntat popular lliurement expressada. La garantia de la justícia es basa en la independència dels tribunals però cal també que a Catalunya hi hagi un sistema judicial adaptat a la realitat i als anhels del país que sigui tributari del sistema jurídic construït lliurement per la voluntat popular, que és necessari perquè hi hagi una veritable democràcia i respecte a l'Estat de dret. Sense arrelament al país i a la societat no hi ha justícia

La Societat Catalana d'Estudis Jurídics (SCEJ) no pot acceptar que no es respecti la plena condició jurídica de la llengua catalana com a llengua oficial i pròpia de Catalunya, de la qual es deriva una plena eficàcia jurídica de l'ús, un dret dels ciutadans d'usar-la i un deure de coneixement general.

No correspon a ningú més que a les institucions catalanes decidir el marc jurídic del català i les polítiques d'ús i de foment de la normalització en tots els àmbits socials i, especialment, en l'ensenyament.

Aquests fets plantegen també la necessitat que Catalunya disposi d'un sistema judicial propi adaptat a la realitat i a les necessitats socials, com el que va tenir en el període republicà amb el Tribunal de Cassació i les competències de la Generalitat en l'organització dels tribunals.

Societat Catalana d'Estudis Jurídics, 27 de juny de 2012